

Az állatok megérik?

Miskolc (ÉM) – Régóta tudjuk, hogy az állatok egészen más hangokat, frekvenciákat, rádióhullámokat érzékelnek, mint az ember. A legtöbb fajnál megvan az a különleges képesség, amivel egy földrengés előhullámaait, vagy a vihar előjeleit érzékelik – és jelzik. Molnár Attila, a vadaspark igazgatója szerint ezért van, hogy például Japánban, ahol nem ritkák az efféle természeti jelenségek, az emberek például kanárit tartanak az otthonukban, az előrejelzés reményében.

Az állatkert vezetője a csanyiki létesítményben saját maga figyelt fel arra, hogy hétfőn a papagájok a szokottnál zajosabbak, riadtabbak voltak, mint ha ragadozómadár köröznék a szállásuk felett – csak utólag gondolt azonban arra, hogy a madarak megérezhették, mi következik.

Előre soha nem lehet felkészülni

Szemelvények a Miskolci Spider Mentőcsoport külföldi földrengésélményeiből

Miskolc (ÉM – UM) – Ha földrengésekről beszélünk, a legcélszerűbb azokat megkérdezni, akik valaha is átélték már. Közéjük tartoznak a Miskolci Spider Mentőcsoport tagjai, akik a számtalan külföldi segítségnyújtás közben maguk is kerültek már vészhelyzetbe egy-egy utóregés alkalmával. Őket kérdeztük „élményeiről”.

Lehóczki László, a mentőcsoport vezetője:

– Tajvanon és Törökországban gyakran voltak meleg pillanatok. Az első földrengés-élményem Törökországhoz kötődik, ott erős morajlás, azaz hanghatás kísérte a földmozgást, míg az összes többinél „csak” a fizikai hatást lehetett érezni. S hogy konkrétan mit is? Ezt nem lehet elmondani, át kell élni. Mit lehet olyankor tenni? A meglepetéstől és a tehetlenségtől nem tudsz mit csinálni. Csak ha megszűnt a rengés, akkor tudsz menekülni, feltéve, hogy van még rá lehetőséged. Előre azonban nem lehet felkészülni még akkor sem, ha az állatok, így Mancs is hamarabb megérzi a bajt, mint az emberek. Törökországban például – mivel számítottunk az utóregésekre – Mancs pórázát az ágy lábához kötöttem, aztán arra ébredtem, hogy rángatja azt.

Kelecsényi Csaba, kutyás mentő:

– Az első földrengést Kolumbiában átaludtam a társaimmal. Csak másnap reggel tudatosult

A miskolci mentőcsoport a kairói földrengés mentési munkálatainál

Fotó: EM-archív

bennünk, hogy 5,5-ös erősségű rengés volt az éjszaka, amit a kutyák éreztek, ugyanis – mint a helyiektől megtudtuk, és a jelekből következtethettük – kiszaladtak a sátorból. Törökországban már komolyabb volt a helyzet, az egyik utóregés 6-os környéki volt, amittől a már korábban megsérült, szerkezetében meggyengült házak összeomlottak. Ez egy függőleges mozgás volt, olyan, mintha alulról megütötték volna a talpunk alatt a földet jó erősen. Hatásáról mindennél többet mond, hogy a több tonnás kamionok fél méterre felemelkedtek a földről, majd felborultak. Ez egyébként nappal volt, mentés közben és nagyon veszélyes helyzetet idézett

elő esetemben annak ellenére, hogy csak 8-10 másodpercig tartott. A tajvani 7,2-es földrengés – ettől jóval kisebb erősségű óriási pusztítást okozott korábban – oldalirányú volt. Ahhoz hasonlítható, mint amikor egy lipityókán állunk, ami oldalra kezd el kilengeni. Ez közel fél percig tartott. Hogy milyen érzés? Furcsa, hiszen a magyar ember számára szokatlan és persze félelmetes. A kutyákon, legalább is Vikingen csak az első alkalommal látzott az idegesség és az ijedtség, többnyire nyugodtan várta a rengés végét.

Kertész Gábor, alpinista:

– Hogy milyen volt? Félelmetes. Olyannyira, hogy jóval ké-

sőbb is ha valamilyen rezgés volt, rögtön rámtört a félsz, s addig tartott, amíg körülnéztem és tudatosult bennem, hogy itthon vagyok, nem lehet semmi probléma. Földrengéskor egyébként nem gondolkodik az ember, hogy mit csináljon, mert nincs rá idő. Inkább előtte lehet elmélkedni, vajon mi lenne a helyes megoldás. Bárki bármit is mondjon, szerintem ehhez nem lehet hozzászokni. Éppen ezért nem tudom megérteni a földrengés szempontjából veszélyes zónában élőket, akik azt mondják, együtt lehet élni az állandó félelemmel. S az a legrosszabb, hogy mindig várod, mikor lesz a következő.